

zed' 45 cm široká. Odvolací soud považuje tento posudek za úplný a vyčerpávající, jenž nemá odporu a nezavdává podle Šu 362 odstavec druhý c. ř. s. příčiny, aby byl podáván nový posudek týmž neb jiným znalcem. Znalec svému nálezu a posudku položil za základ jednak stav mapy knihovní a prvotné, obou o zmíněné hranici úplně shodných, jednak výsledky měření na místě samém a správnost jeho posudku není ani seslabena ani zrušena tím, že není souhlasu mezi evidenční mapou a knihovní mapou o téže hranici, poněvadž základem knihovní mapy jest prvotní mapa, pouze knihovní mapa tvoří podle Šu 74 knih. zák. a výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 11. dubna 1878 čís. 3676 doplňující část pozemkové knihy a jenom zápisem do této nabýti lze vlastnického práva k nemovitosti (§ 431 obč. zák. a §§ 69 a násl. knih. zák.).

N e j v y č š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl mimo jiné v

d ů v o d e c h:

Výtka neúplnosti řízení souvisí s dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), který žalovaní spatřují v tom, že odvolací soud stojí na stanovisku, že pro určení hranic pozemků je směrodatna mapa pozemkové knihy a nikoli, jak oproti tomu zastávají žalovaní, mapa katastrální. Odvolací soud však právem stojí na uvedeném stanovisku o mapě pozemkové knihy a z toho důvodu také právem neprovedl důkazu vrchním evidenčním geometrem o tom, jaké hranice by vyšly u sporné parcely čís. 29 podle mapy katastrální. Mylně mají dovolatelé za to, že mapa pozemkové knihy jest jen kopií mapy katastrální a že tudíž pro určení hranic je tato katastrální mapa směrodatna. Základem mapy pozemkové knihy byla ovšem kopie mapy katastrální (§ 16 zákona ze dne 5. prosince 1874, čís. 92 z. zák.), ale tato kopie byla dle stavu shledaného při zakládání pozemkových knih přezkoumána, případně opravena (§ 21 cit. zák. a § 12 a 16 nař. min. sprav. ze dne 8. února 1875, čís. 13 z. zák.) a takto přezkoumaná i dotyčně opravená kopie jako samostatná mapa činila pak a jest dle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 11. dubna 1878 čís. 3675 podstatnou součástí pozemkové knihy. Jako součást pozemkové knihy je však mapa pozemkové knihy, pokud o její správnosti není pochybnosti, — a pochybnosti takové v tomto případě nebylo — jedině při stanovení hranic pozemků směrodatna (rozh. ze dne 4. února 1920, Rv II 3/20 uveřejněné pod číslem 403 ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího soudu).

Čís. 2385.

Obmezení plné moci (čl. 297 obch. zák.) na čas zmocnitelova života nelze vyvozovati z ustanovení Šu 28 čís. nařízení ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. zák.

(Rozh. ze dne 14. března 1923, Rv I 661/22.)

Žalující banka L. byla v obchodním spojení s Isidorem G-em, jenž dne 8. února 1920 zemřel. Dne 9. února dostavil se do žalující banky Dr. Jakub S., vykázal se plnou mocí Isidora G-a a žádal, by z účtu Isi-

dora G-a u žalující banky bylo 300.000 Kč poukázáno filiálce banky A., nezmíniv se o úmrtí svého mandanta. Proti žalobě na pozůstalost po Isidoru G-ovi na zaplacení pohledávání 118.245 Kč z obchodního spojení namítla žalovaná mimo jiné, že Dr. Jakub S. nebyl vzhledem k Šu 28 cís. nař. ze dne 15. září 1915 čís. 278 ř. zák. dne 9. února 1920 oprávněn disponovati účtem Isidora G-a, ježto plná moc smrtí zmocněnce zanikla, pročez prý žalující banka neměla vyplatiti filiálce banky A. 300.000 Kč a nemůže prý se nyní domáhati peníze, jemuž se pro zmíněnou výplatu nedostává krytí. O b a n i ž š í s o u d y žalobě vyhověly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Ve sporu jest jediné rozhodným, zda Dr. Jakub S. na základě plné moci ze dne 28. ledna 1920 jako plnomocník Isidora G-a oprávněn byl 9. února 1920 u žalobkyně 300.000 Kč k výplatě filiálce banky A., když Isidor G. dne 8. února 1920 zemřel, poukázati. K otázce té soud první stolice právem přisvědčil, neboť plná moc ze dne 28. ledna 1920 dle čl. 297 obch. zák. smrtí Isidora G-a nezanikla. Z ustanovení Šu 28 cís. nař. ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. zák., který jedná o povinnosti dědiců k zaplacení dědických poplatku a ručení za ně, nelze úmysl k zániku plné moci úmrtím Isidora G-a směřující dovoditi. Takovéto obmezení plné moci dle čl. 297 obch. zák. dané na čas života Isidora G-a neplatilo by také beze všeho proti žalobkyni jako osobě třetí jednající bezelstně. Tím pozbývá důvodnosti to, co odvolání ze zániku plné moci úmrtím Isidora G-a vyvozuje, že by žalobkyně dle čl. 298 obch. zák. měla jen nárok proti Dru Jakubu S-ovi z překročení plné moci.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka spatřuje nesprávné právní posouzení odvolacího soudu v jeho závěru, že plná moc, daná zastavitelem Isidorem G-em JUDru. Jakubu S-ovi ze dne 28. ledna 1920 byla účinnou i po smrti Isidora G-a, ač zmocněnci bylo známo, že G. dne 8. února 1920 zemřel a dovozuje, že tento právní názor přiči se ustanovení Šu 28 cís. nař. ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. zák. Než vývodům dovolacím nelze přisvědčiti. Jeť nesporno, že zemřelý Isidor G. byl se žalující filiálkou banky L. v Praze v obchodním spojení, záležejícím v tom, že banka mu poskytovala úvěr, prováděla pro něj bankovní obchody a že z tohoto obchodního spojení vznikla žalující bance za Isidorem G-em žalobní pohledávka 118.243 Kč. Plná moc, datovaná ve Vídni 28. ledna 1920, kterou zmocnil Isidor G. advokáta Dra Jakuba S-a, aby jeho jménem a s právními účinky pro něho disponoval u žalující banky s výplatami, měnil akkreditivy a nové akkreditivy jeho jménem uskutečňoval, má veškeré podstatné znaky obchodní plné moci po rozumu čl. 297 obch. zák., která smrtí zmocnitelovou nezanikla, jak již oba nižší soudy správně doličily. Že by byl Isidor G. měl nebo projevil úmysl, platnost této plné moci omeziti jen na dobu svého žití, žalovaná strana ani netvrdí, má však za to, že tu byly zvláštní okolnosti, jaké má na mysli čl. 297 obch. zák., které způsobily, že plná moc Dr. Jakuba S-a pozbyla účinnosti dnem smrti zmocnitelovy, dovozujíc, že zmocněnec nebyl oprávněn k dalším obchodním disposi-

cím se jménem Isidora S-a u žalující banky, když o jeho smrti ještě téhož dne, t. j. 8. února 1920 se dověděl, poněvadž od té doby každé opatření s majetkem Isidora G-a vyžadovalo svolení pozůstalostního soudu po rozumu Šu 28 cis. nař. ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. zák. Tím překročil zmocněnec — dle mínění dovolatelky — meze své plné moci, a pozůstalost Isidora G-a není vázána jeho jednáním hledíc k čl. 52 a 298 odstavec druhý obch. zák. Než tomu není tak, neboť žalovaná strana nedoličuje nijakých skutkových okolností, z nichž by bylo zjevno, že zmocnitel měl úmysl plnou moc Dra Jakuba S-a omeziti, a jen takové skutečnosti mohly by míti dle čl. 297 obch. zák. vliv na účinnost plné moci po smrti zůstavitelově. Takovou skutkovou okolností však není norma právní, t. j. ustanovení Šu 28 cis. nař. ze dne 15. září 1916, čís. 278 ř. zák., jehož se žalovaná strana dovolává a jehož podstatu a význam již odvolací soud správně posoudil a stačí tu k jeho důvodům odkázati. Nebylo-li však prokázáno, že plná moc zmocněncova byla vůlí zůstavitelovou omezena jen na dobu jeho života, byl zmocněnec Dr. Jakub S. oprávněn, i po smrti Isidora G-a bankovní obchody ve smyslu plné moci provozovati a byla také žalující banka oprávněnou k jeho příkazu, na základě předložené jím plné moci, z účtu Isidora G-a částku 300.000 Kč filiálce banky A. v Mar. Lázních k vydání poukázati, zvláště když jí ani známo nebylo, že Isidor G. předchozího dne zemřel a neměla nejmenší příčiny k pochybnosti o pravosti plné moci a obchodní příkaz zmocněncův nevybočoval z rámce dané mu plné moci. Právním jednáním zmocněnce Dra Jakuba S-a, t. j. příkazem žalující bance daným ze dne 9. února 1920, aby částku 300.000 Kč z konta Isidora G-a poukázala filiálce banky A. v Mar. Lázních, byl platně zavázán zmocnitel sám vůči žalující bance pokud se týče jeho pozůstalost (čl. 52 obch. zák.) a jest lhostejno, zda pozůstalost zástupcem dědiců ještě později tento závazek mlčky uznala, či nikoliv.

Čís. 2386.

Pokud obchod kompenzačním uhlím (výměnou za látky) odporuje vydaným nařízením, jest nicotným. Nicotnost vztahuje se i na zmocňovací smlouvu, čelící k opatření kompenzačního uhlí. Příslušná omezující nařízení ministerstva veřejných prací mají moc zákona a nelze se jich neznalostí omlouvat.

(Rozh. ze dne 14. března 1923, Rv I 819/22.)

V lednu 1921 zmocnila žalovaná textilní firma, trpící nedostatkem uhlí, žalobce, by jí opatřil kompenzační uhlí za látky. Kompenzační obchod spočíval v tom, že osazenstvo dolu uhlí, vytěžené v neděli, vyměnilo s podniky, uhlí potřebujícími, za potraviny nebo jiné předměty potřeby. Obchod podléhal státnímu dozoru a vyžadoval schválení ministerstva veřejných prací. Ježto žalovaná nevyráběla látek, vhodných pro osazenstvo dolu, nabídl se žalobce, že opatří ji látky od jiné firmy. V ministerstvu veřejných prací sdělil žalobce ústně, že látky dodá podnik, za nějž vyjednává, načež mu úředník přislíbil, že povolení bude udě-